

Senyor bisbe

HOMILIES

> FUNERAL DE MN. JOAN NESPLÉ I ROQUET

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Domènec de Vic el dia 7 d'abril del 2011.

2Co 5,1.6-10 // Lc 24,13-35

L'evangeli que acabem d'escoltar és per a tots nosaltres una anticipació de la Pasqua, que ben aviat celebrarem en la litúrgia de l'Església. Els deixebles de Jesús, que anaven camí d'Emaús, el mateix dia de Pasqua, anaven comentant els fets de la passió i mort de Jesús. Per a ells encara no era Pasqua, perquè encara no s'havien trobat amb Jesús ressuscitat. Però Jesús mateix es va posar a caminar amb ells, els va explicar les Escripures i els va partir el pa. Llavors els seus ulls es van obrir i el van reconèixer. Des d'aquell moment, aquell dia es va tornar «Pasqua» per a ells: Jesús el crucificat ha vençut per sempre la mort. I encara més, ell és viu enmig d'ells.

I és que nosaltres hem escoltat aquest evangeli en la missa exequial del nostre germà Mn. Joan Nesple i Roquet, perquè ell ha estat cridat a la Pasqua eterna. I per això la celebració de les seves exèquies, com la de tots els cristians, és amarada de l'alegria de la Pasqua, de la proclamació del *Kerygma*, de l'anunci de l'Església d'avui

com la de tots els segles: el Senyor ha mort per nosaltres i ha ressuscitat!

El misteri de mort i resurrecció de Crist acompanya la vida del cristià durant tota la seva vida de pelegrí per aquest món. El nostre germà, mossèn Joan, fou inserit en aquest misteri pel do gratuït de la fe i del baptisme en el si de la seva família i en la parròquia natal de Sant Vicenç de Malla. Els seus pares i familiars el van acompanyar en el creixement d'aquesta fe rebuda, com una llavor cridada a germinar, créixer i donar fruit. La vocació sacerdotal va néixer generosament en el seu cor d'infant i de jove i fou configurat a Crist Pastor pel sagrament de l'orde sacerdotal quan tenia vint-i-cinc anys. La seva vida sacerdotal fou marcada totalment pel seu acolliment de la crida a treballar com a missioner a l'Argentina, en concret a la diòcesi de Santa Rosa de la Pampa, on treballà durant vint-i-tres anys, i també pel servei a dues parròquies del nostre, del seu bisbat: Sant Hipòlit de Voltregà i Sant Feliu de Codines. En els seus darrers deu anys de vida, la salut no el va acompanyar del tot, i per això residia a la Casa Sacerdotal de Vic, amb la fraternitat i l'estima mútua de tots els germans sacerdots que hi resideixen; i en els darrers tres mesos la malaltia el va anar debilitant, fins que ahir fou cridat a la casa del Pare. Vull testimoniar, amb agraïment i amb admiració, com la seva família, germans i nebots l'han acompanyat en tot moment, durant el temps de la llarga malaltia. Ell era consci-

ent com l'estimàveu, i vosaltres també sou conscients de com ell us estimava. A Déu, font de tota gràcia i de tot bé, la nostra acció de gràcies per l'amor que fa néixer i manté en els nostres cors.

La resurrecció de Jesús ens manifesta la gran veritat de l'Amor que venç la mort. Si en el llibre del Càntic dels càntics llegim: «L'amor és fort com la mort», la resurrecció de Jesús, el Senyor, ens diu encara més: «L'Amor venç la mort». Davant la mort d'una persona que hem estimat i que ens ha estimat, apareix sempre la gran qüestió: què en serà, d'aquest amor? Serà la mort la realitat definitiva que apaga l'amor? ¿Serà el temps, inexorable aliat de la mort, el qui farà desaparèixer i oblidar l'amor i la persona estimada?

La fe cristiana afirma amb claredat la victòria de Crist sobre la mort. Ell és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, i encara més, ell és el principi de la victòria de la humanitat sobre la mort. En la victòria de Crist ressuscitat podem dir que la mort no té la darrera paraula. Hi ha una paraula més forta: l'amor. Per això podem dir: «L'amor és més fort que la mort.»

En la mort d'un germà que ha esmerçat la seva vida al servei de Crist, mort i ressuscitat, el nostre cor s'omple d'esperança. La resurrecció de Crist ens ha obert les portes de la vida eterna. El final del nostre camí no és el silenci i l'oblit del sepulcre, sinó que el

final del nostre camí és el trobament amb el Ressuscitat. Certament que el nostre cos es desfà, com ens ha dit sant Pau en el fragment de la Segona carta als cristians de Corint, però el nostre jo, la nostra persona, la nostra ànima és cridada a la presència de Déu –com ens ha dit sant Pau– per *anar a viure amb el Senyor*. I encara més, el nostre cos enterrat en la debilitat del que és terra i a la terra ha de tornar, serà cridat, en el dia definitiu, quan Jesucrist es manifesti ple de glòria i majestat, per a participar en la vida per sempre. Aquesta és la nostra esperança. La mort serà vençuda definitivament.

Aquesta fe i esperança en l'amor que venç la mort fa néixer en el cor del qui hi creu la virtut teològica de la caritat, per a estimar Déu sobre totes les coses i estimar com Crist ens ha estimat, donant la vida pels nostres germans. La fe en Crist fa néixer en la persona una nova manera de ser: la vida nova del qui participa de la mort i resurrecció del Senyor, per la mateixa fe i el baptisme.

Aquesta és l'arrel de la missió evangelitzadora de l'Església, tant d'avui com de tots els segles, sempre i en tot lloc. El qui es troba amb Crist, el Salvador de tots els homes i de tot l'home, no pot quedar-se'l per a ell sol. La fe veritable en Crist porta en ella mateixa el desig de comunicar la bona nova de la salvació a tothom.

En els anys seixanta del segle passat la nostra diòcesi era rica en vocacions sacerdotals

i en esperit missioner. Molts sacerdots joves, d'acord amb el bisbe, el Dr. Ramon Masnou, van acollir la crida que d'arreu de l'Església demanava ajut per a servir les comunitats eclesials a Amèrica i a l'Àfrica, mancades de pastors i, per tant, Esglésies de missió. Entre aquests, Mn. Joan Nesplé va lliurar la seva joventut a la missió evangelitzadora de l'Església en una diòcesi jove: Santa Rosa de la Pampa. El nostre agraïment a Déu pel nostre germà que ens ha deixat inclou aquest servei eclesial que ens honora a tots nosaltres, com a Església de Crist. El seu treball integral, com el de l'Església de tots els segles, ajudava les persones concretes a trobar Crist i, en ell, tots els elements per a viure amb dignitat i llibertat la seva vocació de persona cridada a la vocació de la vida en plenitud.

L'enterrament del nostre germà el fem a la tarda d'un dijous. En la devoció de l'Església, aquest dia és dedicat a la pregària pels sacerdots i per les vocacions al sacerdoci. Per això, en aquesta nostra pregària agrairé per la vida del nostre germà, mossèn Joan, al mateix temps que demanem la misericòrdia de Déu perquè el purifiqui dels pecats i mancances que com a humà hagi pogut tenir, també demanem al Senyor, l'amo dels sembrats, les vocacions sacerdotals i missioneres que necessitem en aquest moment en què el Senyor, per mitjà de la seva Església, ens demana una «nova evangelització» d'aquesta nostra terra. Que el Senyor ens faci el do de les famílies vera-

ment cristianes, com aquelles de les quals van sorgir tantes vocacions entre nosaltres en altre temps, i el do dels sants sacerdots per a poder servir les comunitats i suscitar, acompanyar i sostenir les vocacions evangelitzadores que necessiten els nostres pobles i ciutats.

Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, estel de l'evangelització i mare dels sacerdots, a qui tantes vegades va invocar certament el nostre germà Mn. Joan Nesplé amb les paraules d'aquella pregària que va aprendre dels llavis i el cor dels sus pares i que el va acompanyar sempre: «Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.»

> DIUMENGE DE RAMS. COMMEMORACIÓ DE L'ENTRADA DEL SENYOR A JERUSALEM

Homilia pronunciada a l'atri de la catedral el dia 17 d'abril del 2011.

Un any més tornem a omplir aquesta plaça de la Catedral de la nostra ciutat de Vic. Avui no ho fem perquè és la festa major ni perquè ballen els gegants. Avui venim, petits i grans, amb palmes i rams a les mans. Sabeu per què? Perquè un dia com avui fa molts anys, quasi dos mil, Jesús, com acabem d'escoltar en l'evangeli, va entrar a la seva ciutat, Jerusalem. Hi va entrar dalt d'un pollí mentre la gent que anava al davant i la que el seguia portaven a les mans rams i l'aclamaven.

Si aquells l'aclamaven com el Messies i el Rei, també nosaltres avui, presents aquí a la plaça de la Catedral, el reconeixem com a Fill de Déu i Salvador de tots els homes.

Les palmes i els rams són signe de la nostra fe cristiana. Els cristians celebrem el diumenge de Rams. Avui arreu de tot el món milions de persones celebraran amb la mateixa alegria i amb els mateixos signes el diumenge de Rams. Els cristians som els seguidors de Jesús de totes les edats, cultures, llengües, països. Els cristians som els qui reconeixem Jesús com el Fill de Déu que entra a Jerusalem per donar la vida per la salvació de tots els homes.

La nostra fe confessa Jesús i, al mateix temps, posa en el nostre cor el neguit que siguin més i més els infants, joves, adults i ancians que el puguin conèixer i estimar. Jesús ha donat la vida per tots els homes de tots els llocs i tots els temps. A nosaltres ens pertoca de comunicar aquesta bona notícia a totes les persones amb les quals vivim a l'escola o a casa, als llocs de treball o de lleure, entre els familiars i els amics.

Nosaltres no tenim ni cap por ni cap vergonya de ser seguidors de Jesús i d'aclamar-lo enmig de la plaça, juntament amb tots els qui ho fan arreu del món.

Per això repetiu amb mi les mateixes paraules que van dir la gent que seguia Jesús en

la seva entrada a Jerusalem, mentre brandeu les palmes i els rams:

Hosanna al Fill de David!

Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Hosanna a dalt del cel!

El mateix Jesús que va entrar a Jerusalem, la Ciutat Santa, muntat en un ase, és també el qui l'Església veu present enmig d'ella en la humil aparença del pa i el vi de l'Eucaristia. La benedicció dels rams va seguida de la processó, tot entrant a la catedral, per celebrar la missa d'aquest diumenge de Rams. Els ulls de la nostra fe el reconeixeran, i l'aclamarem dient: Beneït el qui ve en nom del Senyor. Hosanna a dalt del cel!

Sou tots convidats a participar en la missa d'aquest diumenge de Rams i a celebrar diumenge vinent la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist!

> DIUMENGE DE RAMS. LA PASSIÓ DEL SENYOR

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 17 d'abril del 2011.

Acabem d'escoltar el relat de la Passió de nostre Senyor Jesucrist, segons sant Mateu. El relat ens ha anat portant des del cenacle, on Jesús instituí el memorial de la seva passió, l'Eucaristia, a l'hort de les Oliveres, on Jesús va pregar al Pare; des de l'hort a casa del gran Sacerdot Caifàs, on Jesús va confessar la seva filiació divina i Pere el va negar tres vegades; des d'aques-

ta casa fou portat al palau del governador romà, on Jesús confessà la seva reialesa i Ponç Pilat sucumbeix per por i interessos i els va lliurar Jesús per a ser crucificat; des del pretori romà, pel carrer de l'Amargura, fou portat al calvari, on és crucificat; i en la creu, després de llarga agonia, morí cridant amb tota la força, després d'haver dit: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Allí al peu de la creu on va sofrir i va morir Jesús hi havia el centurió i els soldats que, en veure el terratrèmol, després de la mort de Jesús, i tot el que havia passat, van dir: *És veritat: aquest home era Fill de Déu.* En aquells pagans, que no eren del poble jueu, hi veiem nosaltres l'Església, que al llarg dels segles no ha parat d'aplegar en el seu si els homes i dones de tots els llocs del món i de tots els temps que confessen Jesús com a Salvador, el Fill de Déu que ha lliurat la seva vida per la salvació de la humanitat.

També nosaltres, germans estimats, avui, havent escoltat el relat de la passió del Senyor, no podem fer res més que renovar la nostra fe en Jesús. En la professió de fe cristiana confessem clarament la nostra fe en ell, Fill unigènit de Déu, que per nosaltres i la nostra salvació nasqué de Maria verge, patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat. I aquesta fe ens porta al descobriment del rostre de Déu. En el crucificat nosaltres hi trobem la plena

manifestació de Déu. No hi ha cap altre Déu. Déu no té cap altre nom que el de Pare de nostre Senyor Jesucrist.

I encara més, nosaltres, en aquesta fe que neix de Jesús, el Fill de Déu mort per la nostra salvació, hi descobrim la gran veritat de l'amor de Déu misericordiós. El papa Benet XVI ens diu en l'encíclica *Deus caritas est*: «En la mort de Crist en la creu es realitza el fet de posar-se Déu contra si mateix, en lliurar-se per donar nova vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (núm. 12).

Aquesta és la gran veritat que ha de ressonar en el nostre cor avui diumenge de Rams, pòrtic de la gran setmana santa dels cristians: l'amor de Déu per nosaltres és amor en la seva forma més radical. El Senyor, cada vegada que escoltem amb fe el relat de la seva Passió, ens diu: «Jo no t'he estimat fingidament, t'he estimat de veritat.» I per això mateix no podem passar davant de Crist crucificat i mort per nosaltres, com si no tingués res a veure amb cada un de nosaltres. Aquesta mort de Crist ens pertoca a cada un de nosaltres. I ens pertoca no solament per a contemplar-la; sinó que la mort de Crist, Crist mateix, és l'única realitat, la veritable realitat des de la qual podem entendre i viure la nostra història personal, familiar i social. No hi ha cap realitat que pugui romandre ferma sense Crist crucificat i mort per la nostra salvació.

La mort de Crist, el seu lliurament per nosaltres, la seva donació de la vida per la nostra salvació és la gran realitat que transforma el qui amb fe l'acull. En el baptisme participem de la mort de Crist, per a ressusitar amb ell com una nova criatura (cf. CEC, 1215). El baptisme és la participació sacramental en el misteri pasqual de Crist. El baptisme no és un ritu màgic ni és una invenció de l'Església. La font del sagrament del baptisme és el mateix Crist, la seva vida lliurada per la salvació de la humanitat.

Aquest any a la nostra diòcesi, com ja sabeu, estem mirant més de prop el sagrament del baptisme. Durant aquest temps de Quaresma especialment, hem intentat de recórrer el camí dels catecúmens i el de tots els batejats per a poder reviuire la gràcia de la vida nova en la renovació de les promeses i de la fe baptismals en la gran celebració de la Vetlla Pasqual. Aquests dies darrers de la Quaresma som convidats a mirar Crist sofrint en la seva passió i morint en la creu. Ell és la causa de la nostra vida nova. Cal que en aquests dies siguem capaços de preguntar-nos sense cap por: Què és el que Crist ha fet per mi? I al mateix temps també i amb sinceritat qüestionar-nos: Què faig jo per Crist?

En el baptisme hem rebut els dons de la mort i resurrecció del Senyor. En el baptisme tenim tots els dons per a donar la resposta que el Senyor vol de nosaltres, de tots i cada un de nosaltres. L'Església, mare

i mestre nostra, ens pregunta una vegada més: Què n'has fet, del teu baptisme?

Visquem, doncs, la Setmana Santa tenint la mirada fixa en Jesús i en ell veurem tots els homes que en el món comparteixen el misteri de la seva creu: els cristians perseguits, els innocents assassinats, els malalts incurables, els qui sofreixen el misteri de la mort en les persones estimades, els qui pateixen pels desastres naturals... El Crist continua sofrint i morint en el nostre món.

Però el camí de la humanitat troba en Jesús mort i ressuscitat l'esperança que no mor. Hi ha una paraula que és més definitiva que la mort i el pecat. Aquesta paraula és l'amor. Encara més, Déu, que és amor, ha vençut el nostre pecat i la nostra mort. Jesucrist ha ocupat el nostre lloc, ha carregat damunt seu el pecat de tota la humanitat, el nostre pecat; Jesús amb la força de la seva sang vessada, amor en la seva forma més radical i per això mateix expiació pels nostres pecats. ha vençut el pecat i el seu salari, que és la mort. En Crist veiem com l'amor ha vençut la mort.

> DIMARTS SANT. MISSA CRISMAL

Homília pronunciada a la catedral de Vic el dia 19 d'abril del 2011.

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,

Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes tots, estimats de Déu.

Sempre la Missa Crismal ens porta a l'atmosfera del Dijous Sant, quan Jesús en l'Última Cena instituí el sagrament de l'Eucaristia i amb ell el sagrament de l'Orde Sacerdotal; el qual, estimats germans preveres, hem rebut per al bé de tot el Poble de Déu, perquè pugui viure la seva dignitat rebuda en el baptisme: un poble de sacerdots, de profetes i de reis. Recordem les paraules que acabem d'escoltar del llibre de l'Apocalipsi que es refereixen a tot el Poble de Déu: *Us desitjo la gràcia i la pau de Jesucrist, el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.*

Sant Pau en la carta als Romans expressa aquesta mateixa realitat sacerdotal del Poble de Déu, del qual tots nosaltres formem part per raó del nostre baptisme, amb aquests termes: *Germans, per la misericòrdia que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de*

Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte (Rm 12,1-2). El sacerdoci de Crist, la seva ofrena sacrificial fa possible el culte veritable de l'oferiment de cadascú a Déu. El sacerdoci ministerial, essent presència de Crist Sacerdot, fa possible aquí i ara el sacerdoci de tots els batejats. Però és bo que sempre recordem aquelles paraules de sant Agustí, aplicant-nos-les a nosaltres: «Per a vosaltres sóc bisbe, amb vosaltres sóc cristià» (Serm. 340,I).

La font de la vida de l'Església i de la humanitat és l'acció salvadora de Crist, la seva vida donada, de manera sacramental en l'Eucaristia instituïda el Dijous Sant; i de manera real en la creu el Divendres Sant. La seva donació plena com a víctima i sacerdot en l'altar de la creu és la font dels sagraments de l'Església. L'Església sempre ha vist en el cor traspasat de Crist mort en la creu, del qual brollen sang i aigua, la font dels sagraments del baptisme i de l'Eucaristia i, amb ells, tots els sagraments.

La font dels sagraments que donen vida a l'Església i, per mitjà d'ella, a tot el món, és la donació de Crist, l'Únic i Gran Sacerdot a favor de tota la humanitat. I nosaltres som participants, estimats germans preveres, d'aquest sacerdoci. De manera sacramental participem en el sacerdoci de Crist a favor de tota la humanitat; però quan diem «sacramental» entenem una realitat autèntica i veritable, no una realitat merament simbòlica. La Paraula de Déu realitza el que

diu. L'Amor de Déu transforma l'ésser del qui es deixa amorosir per la seva gràcia.

Per això, ben a prop de la commemoració anual de l'ofrena sacerdotal de Crist a favor de la humanitat, en la Missa Crismal som convidats a renovar les promeses sacerdotals. Tots ho hem de fer de tot cor: els germans que aquest any celebraran les noces d'or sacerdotals: el P. Francesc Pujol i Roma, el P. Lluís Rocaspana i Bastida, Mn. Ezequiel Sendrós i Argelich, Mn. Isidre Gras i Civit, Mn. Josep Isern i Oliver, Mn. Carles Izquierdo i Balmes, Mons. Josep Jutglà i Caralt, Mn. Josep Sabaté i Padrós, Mn. Josep Soldevila i Rauret; el germà que està en el cinquantè any del seu sacerdocí: Mn. Jordi Rosich i Prat; el germà prevere que ha celebrat les noces d'argent sacerdotals el propassat dia 13 d'abril: Mn. Joan Costa i Pregonas; els germans que són en el primer any de presbiterat: Mn. Ricard Làzaro i Medina, Mn. Francesc Xavier Bisbal i Talló i Mn. Joan Prat i Jorba, i tots nosaltres, en la cursa del nostre ministeri. Tots, per gràcia de Déu, mantenim la fidelitat al do rebut per la imposició de mans del bisbe, però cal que en aquest moment de gràcia renovem de tot cor les nostres promeses sacerdotals.

Ser transparència de Crist Pastor, Mestre i Espòs de la seva Església, enmig d'ella i del món significa entrar en la donació de Crist. El que és propi del sacerdot de Crist és la seva donació, el seu lliurament generós, una vida a favor dels altres, per a la vida

dels altres, com Crist *que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom* (Mt 20,28). Aquests som nosaltres, estimats germans, els qui hem de donar, com Crist i en Crist, la nostra vida pels germans.

I això és el que veig en el dia a dia del vostre ministeri sacerdotal, estimats germans preveres. Com a bisbe vostre vull expressar-vos el meu agraïment, en nom de tota la diòcesi, per la vostra donació generosa a favor de la vida del Poble de Déu i del seu creixement en la fe. Sóc ben conscient —com constatem tantes vegades— de les dificultats d'aquest moment que ens pertoca de viure. El secularisme, el viure com si Déu no existís, vol eclipsar Déu de la vida dels homes. La dictadura del relativisme, negant la mateixa realitat de la veritat i del bé, vol apagar en el cor dels nostres coetanis la consciència, veu de Déu i signe de la seva presència en el seu cor. L'hedonisme buit i el materialisme fals atreuen les voluntats de tants i tants germans i germanes nostres, prenent-los la llibertat i volent assecar la font d'aigua viva que és l'Esperit Sant en el cor dels batejats.

Però en aquesta situació, com a pastors i responsables de les comunitats cristianes, som cridats a mantenir l'esperança en l'amor de Déu i en la força d'aquest amor, que és més fort que el pecat i la mort. El testimoni que els nostres germans ens demanen, manta vegada sense adonar-se'n, i expressat de manera contradictòria

amb el rebuig, la indiferència o la mateixa persecució, és el de la fe ferma, l'esperança constant i la caritat activa. Els preveres, sacerdots de Crist, sou cridats fonamentalment, ara com sempre, a donar testimoni de fe, esperança i caritat. Passi el que passi, diguin el que diguin... Nosaltres hem de ser una petita flama que enmig del món manté viva l'esperança en l'amor de Déu i en la salvació de la humanitat, testimonis de Crist, el testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

A la nostra diòcesi, com en tantes d'aquesta Europa, els sacerdots experimentem la duresa del treball pastoral. Per una part veiem en la pròpia carn com, malgrat el major nombre d'anys que anem tenint i les xacres pròpies de l'edat, les necessitats pastorals van afegint responsabilitats sobre responsabilitats. I per altra part també experimentem la insatisfacció de la duresa en el treball, juntament amb la manca de fruits, sobretot entre els joves. Això no ens pot portar al desànim, sinó al retorn a l'essencial del nostre ministeri, que no és recollir fruits, sinó donar-nos, en l'esperança de la collita, per la misericòrdia de Déu i en el temps oportú.

El Sant Pare en una lectio divina amb el seu clergat de Roma els va dir, comentant les paraules de sant Pau adreçades als preveres d'Efes en el seu comiat: *No dono cap valor a la meua vida, mentre dugui a terme el camí i el ministeri que vaig rebre de Jesús,*

el Senyor: donar testimoni de l'evangeli de la gràcia de Déu (Ac 20,24): «La mera supervivència biològica –vol expressar sant Pau– no és el meu primer valor. El meu primer valor és estar amb Crist. Viure amb Crist és la vertadera vida... Certament hem de tenir cura de la nostra salut, treballar raonablement, però també saber que el valor últim és estar en comunió amb Crist. Viure el nostre servei i perfeccionar-lo completa la nostra cursa.»

Germans estimats, en aquest moment el Senyor ens demana la nostra donació generosa. Ell sap el que podem donar, ell ens coneix millor que nosaltres mateixos. No ens demana més del que podem fer. Però si donem tot el que ell espera de nosaltres, ell mateix multiplicarà la seva gràcia abundosa. Gràcies per la vostra donació generosa! Gràcies per la donació generosa dels religiosos i laics d'arreu de la diòcesi que, juntament amb vosaltres, fan present l'evangeli enmig del món!

La donació generosa significa per a nosaltres estar ben units a Crist. Ens cal avui, en renovar les promeses sacerdotals, retornar al moment de la nostra ordenació sacerdotal i viure en el present de l'amor de Déu la unitat del sacerdoti, de l'Església, de Crist. És el mateix Crist que en la mateixa Església ens crida avui al mateix sacerdoti del moment de la nostra ordenació. En aquell moment iniciàvem un camí plens de fervor, d'esperança, de valentia, de forces...

que potser el temps i el desencís poden anar apagant. Per això necessitem retornar sempre a la Paraula de Déu, a l'oració i a la comunió amb Crist en els sagraments quotidians, l'Eucaristia i la Reconciliació. La clau per a la nostra donació continua és la intimitat amb el Senyor. Si estem en el Senyor, ni tan sols la vellesa, encara que passen els anys, no podrà apagar l'alegria de ser cridats per ell a treballar a la seva vinya.

La crida del Senyor a treballar en els seus sembrats continua ressonant en la seva Església. El Senyor necessita cors d'homes joves per a implicar-los en la seva donació sacerdotal per al bé de la humanitat. Nosaltres hem de ser heralds d'aquesta crida en el si del Poble de Déu, especialment entre els infants i joves de les nostres paròquies, comunitats i associacions. Ho hem de ser primer amb el testimoni de la vida lliurada i de la vida d'amistat, fraternitat i amor sacerdotals entre nosaltres. Ho hem de ser també amb el treball entre els joves, portant-los al trobament amb Crist en la pregària i els sagraments. El temps dedicat a la confessió i a la direcció espiritual dels infants i joves és treball de futur amb esperança de gran fruit. Ho hem de fer en la predicació i en la catequesi i en la crida oportuna i respectuosa a aquells que manifesten els signes de la fe i la generositat. Tots, però, no hem de cessar en la nostra pregària esperançada en la misericòrdia de Déu, perquè ens faci el regal de molts i sants sacerdots, perquè puguem acomplir el

repte de la «nova evangelització», que ha de ser profunda i amatent, constant i creativa i que el Senyor ens demana per al bé dels nostres germans i germanes que desconeixen Crist o viuen lluny de la fe cristiana.

Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, mare dels sacerdots i estel de l'evangelització, invocada, venerada i estimada per nosaltres i per tots els nostres germans arreu de la diòcesi. Santa Maria, Mare de Crist, Gran Sacerdot per sempre i Bona Notícia per a tots els pobles, pregueu per nosaltres. Amén.

> DIJOURS SANT. MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR

Homília pronunciada a la catedral el dia 21 d'abril del 2011.

En el nostre cor, com en el cor de tots els homes, hi ha un desig que apareix en molts moments de la nostra vida. Tots ens preguntem en un moment o altre: Quan aprendré a estimar de veritat? ¿Hi ha algú que m'estimi sempre, més enllà de la mort? On és l'amor de veritat? No hi haurà una font d'amor inextingible i sempre neta?

El desig d'estimar i el desig de ser estimats, els portem tots en el nostre cor. I avui, Dijous Sant, ens hem trobat amb les paraules de l'evangelista: Jesús, *que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava.* Altres traduccions diuen: *els estimà fins a*

l'extrem. En aquestes breus paraules l'evangelista resumeix tota la vida de Jesús i tota la Revelació. La síntesi de l'evangeli és Jesús estimant-nos i, d'aquesta manera, fins a *l'extrem*. Recordem les paraules de Benet XVI: «En la creu es manifesta l'amor en la seva forma més radical» (*Deus caritas est*). Avui, Dijous Sant, nosaltres som convidats a reviure en el misteri de la celebració cristiana l'amor de Jesús per nosaltres fins a *l'extrem*.

Jesús renta els peus als seus deixebles. És aquest un gest senzill, domèstic, familiar, quotidià, que ni tan sols és religiós, és de la vida ordinària. Aparentment no és res més que això: un home que renta els peus als seus deixebles. Un gest que podria passar inadvertit als ulls del qui no mira amb profunditat i no es deixa captivar per Jesús. Però als qui amb fe ens apropem a tots els fets i paraules de Jesús per descobrir el significat del que manifesten, aquest gest no ens pot passar inadvertit. El mateix evangelista Joan el presenta com un fet ple de significat, per raó del qui ho fa, Jesús, el Mestre i el Senyor, i en el moment que ho fa, en el sopar de comiat als seus deixebles, abans de la seva Passió i mort, en l'hora de passar d'aquest món al Pare, en l'hora de fer el seu «pas», la seva «Pasqua».

Jesús rentant els peus als seus deixebles assumeix el paper propi de l'esclau i aquest, encara més, no podia ser del poble jueu. Mai un esclau jueu no era obligat a rentar els

peus al seu amo! «I fent això —com ens diu el papa Benet XVI— Jesús aclareix el conjunt de tot el servei salvífic. Es despulla de la seva esplendor divina, s'agenolla —per dir-ho d'aquesta manera— davant nostre, renta i eixuga els nostres peus bruts, per fer-nos dignes de participar en el banquet de les noces de Déu» (*Jesús de Natzaret*, II). Jesús, el Fill de Déu, serveix la seva criatura. Déu serveix l'home. I servint i rentant els peus a la seva criatura, Déu es revela en allò que és més propi de la seva divinitat i dona a conèixer el més propi de la seva glòria. Déu és amor. Déu és veritat. Déu és humilitat.

Una vegada més en el Dijous Sant tornem a veure com raja la font de l'amor que mai no deixa de fluir. El servei amorós de Jesús continua present en la seva Església i en el món. És el misteri del qui sempre està disposat a rentar els nostres peus. Déu en Jesús es fa pròxim nostre, pròisme nostre, com el bon samarità per a aquell que estava al mig del camí malferit i mig mort. Nosaltres, la humanitat sencera, som els qui estem al mig del camí ferits pel pecat i la mort, i Déu, en Crist, ha tingut misericòrdia de nosaltres i ens ha rescatat del poder del pecat i de la mort. Aquest misteri és la clau per a entendre la creu, la passió, tota la vida de Jesús. Ell és la font de l'amor misericordiós de Déu per a la humanitat, per a tots nosaltres. Jesús rentant els peus als seus deixebles anticipa el seu servei humil, quan es lliurarà a la mort per la nostra salvació. La seva mort redemptora és la que fa possible que

el nostre cor, que tota la nostra persona, sigui netejada del poder del pecat i de la mort. «L'amor de Jesús fins a l'extrem és el que ens purifica, ens renta. El gest de Jesús de rentar-nos els peus és el que ens treu de la nostra supèrbia, i ens fa capaços de Déu, ens fa "purs"» (ibidem).

Per això avui ens cal a nosaltres deixar-nos rentar els peus per Jesús. Que en el nostre cor no hi hagi cap actitud semblant a la de Pere, que no es deixava estimar per Jesús. Ell volia ser el primer d'estimar Jesús, no entenia encara que l'amor de Jesús, l'amor de Déu, és la realitat primera i fonamental de tota vida autèntica. I per a fer això ens cal redescobrir-nos a nosaltres mateixos com els qui hem estat netejats, hem estat estimats gratuïtament en el nostre baptisme. Pel baptisme hem estat netejats del pecat i revestits de la vida nova per l'amor de Jesús, que ha mort en la creu per ser la nostra expiació, la nostra redempció, la nostra llibertat, la nostra vida.

I, juntament amb el sagrament del baptisme, el gest de Jesús de rentar-nos els peus també ens porta a un altre sagrament: el sagrament de la reconciliació, de la penitència, de la confessió. En aquest sagrament els qui hem estat netejats en l'aigua del baptisme, però ens hem embrutat «els peus» pel pecat podem, amb la confessió humil dels nostres pecats i per la força de la mateixa mort de Crist, ser netejats del tot, per a poder participar en el banquet de les noces,

participar en el banquet de l'Eucaristia, participar en el banquet de la vida eterna.

Germans, aquests som nosaltres, els cristians, els qui acollim amb fe l'amor de Jesús que ens salva. Els cristians som els qui creiem en l'amor; però no en un amor qual-sevol, sinó en l'amor en la seva forma més radical. Déu és amor. En Crist, rentant-nos els peus signe i símbol de la seva donació en la creu, hem trobat el Déu que és amor.

Jesús, després de rentar els peus als seus deixebles, els digué: *Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres.* Jesús ens demana, no solament un gest exterior, sinó la seva mateixa actitud: amor i amor fins a l'extrem, amor en la seva manera més radical. Dit amb altres paraules pronunciades per Crist al cenacle aquest mateix dia, Dijous Sant: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 13,34).

L'amor no és solament un do de Déu és també un manament de Jesús. Ell ens mana que ens estimem de veritat, com ell ha estimat. Però quan sentim això experimentem un vertigen en el nostre cor. Com podré jo estimar com estima Jesús? Com estimaré i podré continuar estimant, quan de fet experimento la meva feblesa i el meu cor tan petit? Com podeu, Senyor, demanar-nos aquest amor, coneixent-nos com ens coneixeu?

Quan Pere diu a Jesús: *Mai de la vida! Vós no em rentareu els peus*. I Jesús li respon: *Si no et rento, tu no ets dels meus*, apareix la clau per a entendre el manament nou de l'amor. La veritable novetat no és l'exigència moral —els seguidors de Jesús no som uns «superherois», millors que els altres, fets amb una pasta superior—. La veritable novetat és el nou fonament de l'ésser que ens ha estat donat. La novetat solament pot venir del do de la comunió amb Crist —«ser dels de Jesús»—, del viure en ell. El cristià és el qui viu en Crist i tota la seva vida moral és fruit del do d'aquesta vida en Crist. Ser cristià és primer de tot un do, però que després es desenvolupa en la dinàmica del viure i posar en pràctica aquest do.

El Senyor no ens demana mai res que abans ell no ens hagi donat. Ell ens mana que ens estimem com ell ens ha estimat. Però ell abans ens ha estimat i ens ha fet el do del seu amor en el nostre cor. És el que deia sant Agustí en pregària: «Dóna'm el que manis i mana el que vulguis.»

Tot això ens fa retornar al baptisme, el do de la vida nova. I ens fa mirar l'Eucaristia, que és l'actualització de la donació de Crist. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia, el do de la vida nova rebut en el baptisme s'actualitza i s'aviva. Cada vegada que celebrem l'Eucaristia, la font d'amor continua rajant enmig nostre i en el nostre cor.

Germans estimats, mirem Jesús i demanem-li que la font de la seva vida, per mitjà dels sacraments, no cessi de rajar enmig nostre. Demanem-li avui, Dijous Sant, el do de les vocacions sacerdotals. Demanem al Senyor que ens doni molts i sants sacerdots, amb la mateixa fe del sant Rector d'Ars, que deia: «El sacerdot continua l'obra de la redempció a la terra... Si hom compregués bé el sacerdot sobre la terra, es moriria no pas de por, sinó d'amor... El sacerdoti és l'amor del cor de Jesús.»

> DIVENDRES SANT. CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral el dia 22 d'abril del 2011.

La celebració de la tarda del Divendres Sant ens porta a posar la nostra mirada en Jesús crucificat. El relat de la seva passió, juntament amb la veneració de la creu, són el centre de la nostra pregària cristiana, tot fent memòria de la passió i mort del Senyor en el divendres més sant de tota la història humana.

I nosaltres venim a la celebració portant en el cor el neguit i les preocupacions per les nostres famílies, per la nostra societat, pel nostre món, per nosaltres mateixos. No podem mirar la creu de Crist, del qui sofreix, sense ser sensibles al sofriment que hi ha en el nostre món.

Però la nostra mirada no ha de ser la dels qui no tenen fe. La nostra mirada al sofrir-

ment humà i al sofriment de Crist ha de ser la pròpia del cristià; ha de ser la de Maria, les dones i el deixeble estimat al peu de la creu. Ells van romandre amb Crist en la seva passió i en la seva mort.

Els seus ulls, tots els seus sentits, van experimentar la crueltat de la tortura i la mort de Jesús. El seu cor va sofrir amb el qui sofria, va morir amb el qui moria en la creu. Maria és model únic per a nosaltres i per a tots els cristians: ella va romandre ferma, *stabat*, al peu de la creu del seu Fill.

També nosaltres, amb tota l'Església, romanem al peu de la creu de Jesús amb la fe ben desperta, per «veure» i «sentir» quin significat té per a nosaltres aquesta mena d'absurd als ulls del món que és la creu, com deia sant Pau, tant per als jueus, que la consideren un «escàndol», com per als grecs, que la consideren una «niciesa» (cf. 1Co, 1,23).

I, amb l'escolta de la Paraula que ens ha estat proclamada, el significat de la mort de Jesús se'ns va il·luminant. És el mateix Jesús ressuscitat qui ens parla en la Paraula de Déu, com ho va fer amb els deixebles d'Emaús, aquell primer dia de la setmana que va canviar la història de la humanitat.

El profeta Isaïes ens ha parlat del Servent del Senyor, *aquell que no tenia figura, ni res que es fes admirar, no tenia aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els*

homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res... I, tanmateix, ell portava les nostres malalties, i havia pres damunt seu els nostres dolors... ell per les nostres faltes moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, les seves ferides ens curaven... I aquesta paraula il·lumina la mort incomprendible de Jesús. Ell ha ocupat el nostre lloc. Ell amb la seva sang ha estat «expiació» pels nostres pecats. Ell ha pagat per nosaltres el deute que ens portava a la mort eterna. Ell és la nostra reconciliació, la nostra salvació.

Però per al nostre món, per a la forma de pensar del nostre món, i en part també per a nosaltres, aquesta idea de l'expiació, de pagar amb la seva sang el nostre deute concret pel pecat, no ens acaba de fer el pes. No és potser un Déu cruel el que exigeix una expiació infinita? No és aquesta una idea indigna de Déu? ¿No haurem, potser, en defensa de la puresa de la imatge de Déu, de renunciar a la idea d'expiació?

Cada any el gran sacerdot d'Israel entrava al «Sant dels sants» en el dia de la festa de la Gran Expiació —*Yom Kipur*— i vessava la sang del vedell ofert en sacrifici sobre la tapa de l'arca de l'aliança anomenada «propiciació». Aquest culte retornava al poble d'Israel la dignitat de poble sant que havia perdut pels seus pecats.

Ara, realment ja no és la sang de cap animal, ni en el temple de Jerusalem. És el Fill de Déu, fet home com nosaltres, i en l'ara de la creu i en el temple de l'univers el qui vessa la seva Sang com a propiciació i expiació pels pecats de tota la humanitat, perquè sigui un poble sant, el poble dels fills de Déu.

No entendre això és no entendre la realitat del pecat com a misteri d'iniquitat. Una idea dèbil del pecat expressa una idea dèbil de Déu, de la seva santedat, del seu amor. Jesucrist, el Fill de Déu, morint per nosaltres, essent la nostra expiació, no afebleix la idea de Déu, que és amor, sinó que l'aferma i la manifesta en plenitud.

Ens diu el papa Benet XVI en el llibre *Jesús de Natzaret*: «La realitat del mal, de la injustícia que deteriora el món i contamina al mateix temps la imatge de Déu, és una realitat que existeix, i per culpa nostra. No pot ser simplement ignorada, ha de ser eliminada. Ara bé, no és que un Déu cruel exigeixi quelcom infinit. És justament al contrari: Déu mateix es posa com a lloc de reconciliació i, en el seu Fill, pren el sofriment damunt d'ell. Déu mateix introdueix en el món com a do la seva infinita puresa. Déu mateix "beu el calze" de tot el que és terrible, i restableix així el dret mitjançant la grandesa del seu amor, que per mitjà del sofriment transforma l'obscuritat.»

És la mateixa idea que ens ha expressat l'autor de la carta als Hebreus: Jesús, el Fill de Déu, és el gran sacerdot que ha entrat, no en el lloc del «Sant dels sants» del temple de Jerusalem, sinó davant Déu per intercedir per nosaltres, amb la seva sang, amb la seva vida oferta per la nostra salvació, amb els seus sofriments a favor nostre, i *un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.*

Si l'autor de la carta als Hebreus parlava de *font de salvació eterna*, l'evangelista Joan ens ha convidat a mirar el cor obert de Jesús mort clavat en la creu, i ho fa citant el profeta Zacaries: *Miraran aquell que han traspasat.* I del cor obert de Jesús va brollar a l'instant sang i aigua. Jesús és la font de salvació per a la humanitat. Per mitjà dels sacraments de l'Església, pel baptisme i per l'Eucaristia, la salvació de Crist continua oferint-se a tots els homes, també a nosaltres en aquest Divendres Sant.

Adona't, oh cristià, en quina aigua has estat netejat, i de quina sang t'alimentes. Són l'aigua i la sang de Crist clavats a la creu, que t'ha donat la salvació i la vida, la reconciliació i la pau. Viu sempre amb un cor agraït i viu en la llibertat del qui ha estat netejat del pecat i té en ell mateix la font per a lluitar i vèncer el pecat, el mal i la mort, perquè en Crist, mort per la nostra salvació i ressuscitat per la nostra justificació, tens la força i la victòria. Amén.

> DIUMENGE DE PASQUA. VETLLA PASQUAL

Homilia pronunciada a la catedral el dia 23 d'abril del 2011; baptisme dels catecúmens.

Benvolguts germans i germanes que vetlleu en la nit santa de Pasqua, vertaderament el Senyor ha ressuscitat! El sepulcre és buit. L'àngel ho ha anunciat a les dones. I el mateix Jesús ressuscitat ha sortit al pas de les dones i els ha parlat i enviat als seus deixebles a portar-los la Bona Nova de la seva resurrecció.

Des d'aquell matí de Pasqua la cadena dels qui per la fe, que neix de la predicació dels apòstols i del testimoni de l'Església de tots els segles, no ha parat de créixer. Jesús es va aparèixer ressuscitat a Maria Magdalena i a les dones. Ell es va posar enmig dels seus apòstols. Ell, en el camí de Damasc, es troba amb Pau. I al llarg de la història han estat milions de persones les que han cregut en la seva resurrecció i, entre ells, nosaltres, que hem rebut el do de la fe i del baptisme. I, aquesta nit, set germans nostres catecúmens de l'Església, que rebran, juntament amb els catecúmens de tot el món, el baptisme en la fe de l'Església, entraran també en aquesta cadena de creients en Jesús.

La resurrecció de Jesús és la llavor més petita, des del punt de vista de la història del món. Els qui són testimonis del sepulcre buit i de les seves aparicions són pocs i, a més, poc significatius en aquell moment de la histò-

ria. Però la fe en la resurrecció de Jesús, com el gra de mostassa, encara que és la llavor més petita, es fa un arbre ben gros on vénen a ajocar-se els ocells del cel (cf. Mt 13,32).

Nosaltres creiem en Jesús que ha vençut el pecat i la mort. Nosaltres acceptem el testimoni dels qui han vist viu Jesús i els ha parlat i ha permès que el toquessin. Per a les dones i els deixebles tan real com la creu, com la realitat cruel de la creu, és ara Jesús realment viu enmig d'ells.

El papa Benet XVI en el seu nou llibre *Jesús de Natzaret*, II, ens diu: «Solament si Jesús ha ressuscitat, quelcom veritablement nou ha succeït que canvia el món i la situació de l'home. Llavors Jesús es converteix en el criteri del qual ens podem fiar. Doncs, ara, Déu s'ha manifestat vertaderament. En la resurrecció de Jesús s'ha aconseguit una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que interessa a tots i que obre un futur, un tipus nou de futur per a la humanitat.»

Els apòstols i les dones, que es troben amb Jesús ressuscitat, comprenen que aquest Jesús és per a tots els homes i que la novetat que ell ens dona és per a tots els homes sense cap distinció de llengua, raça o cultura, i per això no poden fer res més que convertir-se en testimoni seus. La fe en Jesús, mort i ressuscitat, ens porta al testimoniatge. La cadena de la fe ha arribat fins a nosaltres. I ens cal a nosaltres, ara i aquí, ser testimonis del qui és el vivent, el

qui porta la novetat al món, el qui porta l'esperança que no mor, Jesús ressuscitat. I aquest testimoni nostre l'hem de fer amb la mateixa força de la gràcia de Déu, de Jesús vivent en la Paraula de l'Església.

Dear brothers and sisters, catechumens, now in this night of Easter, you will receive the Christian sacraments of life, the sacraments of Christian Initiation: baptism, confirmation and Eucharist. Christian initiation is accomplished by means of the sacraments which establish the foundations of Christian life. The faithful, born anew by Baptism, are strengthened by Confirmation and are then nourished by the Eucharist. The spring of this moment specially, is God's Love. He, the Lord, loves us always, from all eternity. You are loved by God.

The Lord foresaw this moment, in this cathedral of Vic, that you will be his sons and daughters. This is the best gift of your lives. Baptism takes away original sin, all personal sins and all punishment due to sin. It makes the baptized person a participant in the divine life of the Trinity through sanctifying grace, the grace of justification which incorporates one into Christ and into his Church. It gives one a share in the priesthood of Christ and provides the basis for communion with all Christians. It bestows the theological virtues and the gifts of the Holy Spirit. A baptized person belongs forever to Christ. He is marked with the indelible seal of Christ.

Everybody is happy for your baptism. The Catholic Church is happy because she is mother and virgin, who, through her preaching and baptism, gives new children to God and to herself. Brothers and sisters, the Catholic Church, this diocese of Vic, this Cathedral, your parish, your community is your home. The Church gives you the light of Christ, so that you give it to your family, your friends and everybody.

Germans estimats que ja heu rebut el baptisme i celebren la nit santa de Pasqua vetllant i pregant, aquests germans nostres rebran el baptisme com el vam rebre nosaltres. Per a ells serà l'experiència del do nou, que els farà criatures noves pel baptisme de l'aigua i de l'Esperit Sant. Avui renaixeran a la vida de la gràcia. Nosaltres, els ja batejats, aquesta nit santa, no solament els acompanyarem en la pregària i en l'alegria, sinó que a més som convidats a renovar les promeses i la fe baptismals. Després del baptisme dels catecúmens, ells mateixos us portaran la llum de Crist per encendre les vostres candeles de la mateixa llum del ciri pasqual, que significa Crist ressuscitat.

Aquest any, de manera especial, hem estat convidats a seguir tot el camí baptismal de renovació quaresmal, tenint present el lema del curs pastoral: «Què n'has fet, del teu baptisme?» Us exhorto a fer de tot cor aquesta renovació baptismal, perquè la vostra fe s'avivi, perquè el vostre testimoniatge s'enforteixi, perquè la vostra esperança

s'afermi, perquè la vostra caritat sigui més viva. No oblidem que la vida cristiana és primerament i bàsicament un do que rebem de Crist, com la flama que ens serà donada. Que quan s'encenguí de nou aquesta candela, que teniu a les mans, amb la llum de Crist i mentre refuseu el pecat i confesseu la fe, sentiu en el més pregon del vostre cor la presència de Crist ressuscitat que us dona el seu Esperit Sant perquè visqueu sempre com a fills del Pare del cel.

Aquesta nit el vostre baptisme es tornarà a avivar com una font, després de la secada i quan s'ha netejat el seu sortidor. El baptisme és el do, no solament d'un dia, sinó el do que ens acompanya cada dia, perquè ens ha donat aquesta novetat de vida que canvia el nostre cor. Una vegada més, i aquesta nit de Pasqua, Jesús vivent enmig nostre no cessa de trucar amb suavitat a les portes del nostre cor. Si li obrim la porta, ens farà més capaços de «veure'la», i, com els deixebles d'Emaús el reconeixem quan partirà el pa de l'Eucaristia nova de la Pasqua, en la taula dels batejats.

> SANT CRIST D'IGUALADA. Dimarts dins l'octava de Pasqua

Homilia pronunciada a la basílica de Santa Maria d'Igualada el dia 26 d'abril del 2011.

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria, Sr. Vicari,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,

Sr. Alcalde i Regidors,
Priors del Sant Crist,
Germans i germanes:

Com cada any, el dimarts de Pasqua celebrem la festa del Sant Crist, la Pasqua igualadina. Com sempre, els qui des de fora ens mirin no entendran del tot el que estem fent els igualadins. Perquè si després dels dies de la Passió i Mort del Senyor ens alegrem en la celebració de la Pasqua per la seva resurrecció, sembla com una cosa contradictòria retornar altra vegada a mirar la imatge del nostre Redemptor crucificat. Però, ben mirat, no fem res contrari al que celebrem, ja que mirem el nostre Sant Crist d'Igualada en l'alegria de la Pasqua. La fe cristiana mai no s'avergonyeix del seu Senyor crucificat. Encara més, el símbol dels cristians, sempre i en tot moment, és la creu de Crist. Però si mirem la creu també sabem que no la podem separar de la resurrecció. El misteri de Pasqua que celebrem és el misteri de la mort i resurrecció del Senyor. És inseparable la mirada a la creu de la mirada a la resurrecció. No pot entendre la resurrecció del Senyor qui no hagi contemplat la seva mort en la creu. La mort en creu ens manifesta l'amor en la seva forma més radical, ens fa descobrir «Déu que és amor». Però tampoc ningú no podrà entendre la creu de Crist sense el misteri de la resurrecció que ens manifesta la plenitud de la revelació. Com ens diu el papa Benet XVI en el llibre *Jesús de Natzaret*: «Solament si Jesús ha ressuscitat, quelcom veritablement nou ha

succeït, que canvia el món i la situació de l'home. Llavors Jesús es converteix en el criteri del qual ens podem fiar. Doncs, ara, Déu s'ha manifestat vertaderament.»

Des d'aquesta perspectiva mirem sense cap por ni cap recança el nostre Sant Crist d'Igualada. Diumenge vinent serà beatificat el papa Joan Pau II. I aprofitant aquest fet voldria tornar a fer ressonar les paraules que l'any 1989 ell va dedicar als igualadins: «Que el misteri de la redempció, tan vinculat a vosaltres per la devoció a aquesta imatge, porti cadascú a donar un testimoni de vida cristiana.»

I certament la devoció al Sant Crist és molt vinculada a aquesta ciutat, des d'aquell 20 d'abril de 1590. Han estat més de quatre-cents anys de fidelitat comuna entre Igualada i el seu Sant Crist. Han estat anys de fidelitat posada a prova en moments difícils, però sempre i en tot moment ha pogut més l'estima al Sant Crist. Deia molt bellament i profundament el meu predecessor, el bisbe Josep Maria Guix: «Igualada té plena consciència que el Sant Crist ha vetllat sobre ella com una mare que té sempre l'ai al cor pels seus fills. Ho sabeu prou bé, per experiència pròpia, els igualadins que tantes vegades us heu vist assistits per la santa Imatge en les vostres tribulacions i necessitats (...). Ungida de les besades i olorosa de les oracions dels vostres avantpassats, la santa Imatge ha vetllat i continua vetllant sobre tots els igualadins

i sobre tots els seus devots» (carta pastoral *Mireu l'arbre de la Creu*).

I la imatge del Sant Crist, com ens va recordar el papa Joan Pau II, ens vincula al misteri de la Redempció. El venerable Josep Torras i Bages va anomenar al nostre Sant Crist «Espòs de sang». Ell feia referència clara al misteri de la «suor de sang» d'aquell Divendres Sant de l'any 1590 a l'església del Roser. Aquella «sang» volia expressar l'aliança d'amor de Jesús amb la humanitat, i de manera concreta amb els fills i filles d'Igualada. El temps que ha passat no ha esborrat aquesta memòria. La vostra presència fidel, omplint aquesta basílica de Santa Maria, així ho expressa. I és que sabem amb la certesa de la fe que el misteri de la sang vessada de Crist roman per sempre. A cada instant de la història de la humanitat aquesta sang continua essent el preu de la nostra llibertat, el preu de la nostra redempció.

Quan parlem de la Sang de Crist i aquesta la relacionem amb la nostra llibertat i la nostra salvació, ens costa d'entendre. Però la imatge del nostre sant Crist no amaga ni pot amagar aquest aspecte. La sang de Crist ha estat el preu de la nostra redempció. Ell ha pagat per nosaltres. Ell ha estat fet «expiació» per nosaltres, pels nostres pecats. Però per al nostre món, per a la forma de pensar del nostre món, i en part també per a nosaltres, aquesta idea de l'expiació, de pagar amb la seva sang el nostre deute

contret pels nostres pecats, no ens acaba de fer el pes. No és potser un Déu cruel el que exigeix una expiació infinita? No és aquesta una idea indigna de Déu? ¿No hauríem, potser, en defensa de la puresa de la imatge de Déu, de renunciar a la idea d'expiació?

En el culte d'Israel, el gran sacerdot entrava una vegada a l'any al lloc més sant del temple de Jerusalem, portant la sang dels sacrificis i vessant-la sobre la tapa de l'Arca de l'Aliança anomenada «propiciació». Aquest culte retornava al poble d'Israel la dignitat de poble sant que havia perdut pels seus pecats.

En Crist i en el seu sacrifici a la creu, ja no és la sang de cap animal ni en el temple de Jerusalem. És el Fill de Déu, fet home com nosaltres, i en l'ara de la creu i en el temple de l'univers el qui vessa la seva Sang com a propiciació, expiació, pels pecats de tota la humanitat, perquè sigui un poble sant, el Poble dels fills de Déu.

No entendre això és no entendre la realitat del pecat com a misteri d'iniquitat. Una idea dèbil del pecat expressa una idea dèbil de Déu, de la seva santedat, del seu amor. Jesucrist, el Fill de Déu, morint per nosaltres, essent la nostra expiació, no afebleix la idea de Déu, que és amor, sinó que l'aferma i la manifesta en plenitud.

Ens diu el papa Benet XVI en el llibre abans esmentat: «La realitat del mal, de la injus-

tícia que deteriora el món i contamina al mateix temps la imatge de Déu, és una realitat que existeix, i per culpa nostra. No pot ser simplement ignorada, ha de ser eliminada. Ara bé, no és que un Déu cruel exigeixi quelcom infinit. És justament al contrari: Déu mateix es posa com a lloc de reconciliació i, en el seu Fill, pren el sofriment damunt d'ell. Déu mateix introdueix en el món com a do la seva infinita puresa. Déu mateix «beu el calze» de tot el que és terrible i restableix així el dret mitjançant la grandesa del seu amor, que per mitjà del sofriment transforma l'obscuritat.»

Germans estimats, quan contemplem el Crucificat se'ns fa palès què és el pecat, la seva gravetat i el seu misteri d'iniquitat; però, al mateix temps, també se'ns mostra com és d'infinita la força del seu amor misericordiós envers la humanitat. Per això, quan mirem el Sant Crist, des de la nostra feblesa i pecat, tinguem la certesa que ell ens mira sempre amb mirada d'amor i de misericòrdia.

«Que el misteri de la redempció, tan vinculat a vosaltres per la devoció a aquesta imatge, porti cadascú a donar un testimoni de vida cristiana», ens va dir el papa Joan Pau II. Ja he glossat la devoció al Sant Crist i el misteri de Redempció que aquest manifesta; vull ara parlar del testimoni que ha de néixer d'aquesta devoció. El testimoni de vida cristiana en aquest moment ens demana una opció clara per la «nova evan-

gelització» a la qual ens convida l'Església. Ens cal retornar a anunciar l'Evangeli de manera nova entre nosaltres; ens cal no donar per suposat que els infants i joves i també els més grans, en aquesta ciutat d'Igualada, saben qui és de veritat el «Sant Crist». Un coneixement merament cultural no és el propi del misteri que ell expressa. Solament el coneixement que neix de la fe i l'amor arribarà al cor dels infants, joves i adults per a portar-los al Sant Crist. Ens cal, per això, tornar a parlar de Jesús als nostres infants i joves en tots els àmbits de família, escola i parròquia. Ens cal revisar amb valentia les nostres activitats pastorals adreçades a totes les persones, grans o petites, i preguntar-nos si realment en aquestes anunciem Crist amb la paraula explícita i el testimoni de la caritat.

El testimoni de vida cristiana ens demana també sempre la caritat, que és essencial per a l'Església i per a tots els qui la formem. La caritat cristiana, la caritat que brolla de la creu de Crist no li serà mai presa, a l'Església. I al mateix temps aquesta ha de saber i ha de viure que la font de la seva caritat és el cor obert de Crist, que no solament parla de l'amor en la seva manera més radical, sinó que també és la font d'aquest amor, unit a la veritat, en el cor de l'Església i en el cor de tot cristià. En aquest moment de crisi econòmica ens cal avivar aquesta caritat per a retornar al «cor que veu» el germà en la seva necessitat. L'Església té en Càritas l'expressió d'aquesta

sol·licitud. Però Càritas no és cosa d'alguns. Càritas és la caritat de tota la comunitat cristiana, que té en l'Eucaristia, que brolla del costat obert de Crist en la creu, la font de la seva caritat.

Demanam al Sant Crist per la nostra ciutat i en especial pels qui més sofreixen. El miracle del 20 d'abril de 1590 va donar un gran impuls a Igualada, i ho ha fet contínuament al llarg dels segles. Demanam al Sant Crist que ens ajudi a fer renéixer aquell caràcter emprenedor, sacrificat, lluitador que han tingut els igualadins al llarg de la història, pioners de la industrialització, perquè avui en el segle XXI es pugui oferir a les noves generacions una ciutat on viure i créixer, un lloc on de nou hi hagi feina i prosperitat. Però sense oblidar mai que els cristians no podem acceptar aquell desenvolupament que només afavoreixi alguns o que resti reduït al benestar material, sinó que hem de cercar i promoure el veritable desenvolupament per al bé de tota persona i de tota la persona, fonamentat en la fraternitat i l'amor. Com diu el papa Benet XVI, «l'amor és una força dinàmica que regenera el conjunt de les relacions interpersonals i que ofereix una novetat real en la reorientació de la vida econòmica i financera que es renova al servei de l'home i la seva dignitat, per a les quals elles existeixen. El seu únic fi és la persona humana i la realització plena de la seva dignitat. Aquest és l'únic capital que s'ha de salvar» (discurs 12-6-2010).

«Adorem, oh Redemptor, vostra imatge d'Igualada.» Que la nostra adoració d'aquest any ens porti al cor del misteri que venerem per donar el testimoni d'amor i veritat que el nostre món necessita, perquè no domini la cultura de l'egoisme, l'odi i la mort, sinó perquè reneixi amb força la cultura de l'amor, del perdó i de la vida, que brollen de Crist mort i ressuscitat per la nostra salvació. Amén.

> ROMIATGE TORRECIUDAD

Homilia pronunciada a la catedral el dia 21 d'abril del 2011.

Nuestra celebración de la Eucaristía está llena de la alegría de la Pascua. La experiencia de la Iglesia de todos los tiempos es la misma que la de los discípulos de Jesús cuando en medio del lago de Tiberíades experimentaron la fuerza del viento contrario y cómo el lago se encrespaba en la oscuridad de la noche; pero hay una presencia, una realidad, un acontecimiento, la misma persona de Jesús resucitado que nos dice: «Soy yo, no temáis.» La Iglesia avanza por este mundo, como nos dice san Agustín, «peregrinando entre las persecuciones del mundo y los consuelos de Dios» (*La Ciudad de Dios*, XVIII, 51).

Nosotros somos peregrinos, formando parte de la Iglesia peregrina, y en este mes de mayo hemos venido de diferentes lugares de la diócesis de Vic a este santuario de Torreciudad en espíritu de conversión

y con afán apostólico, para dejar a los pies de la Virgen de Torreciudad nuestras vidas y nuestras necesidades espirituales y corporales. El mes de mayo es un tiempo propicio para peregrinar a los santuarios marianos.

Seguint un costum ben arrelat en l'Església, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer i Albàs expressà el seu amor a la Mare de Déu pelegrinant en romiatge a moltes imatges de la Mare de Déu. Nosaltres avui seguim les seves petjades i hem vingut als peus de la Mare de Déu de Torreciudad, venerada en aquestes terres des del segle X i entranyablement lligada a la vida del fundador de l'Opus Dei. Quan Josepmaria tenia dos anys va tenir una malaltia que els metges havien diagnosticat com a mortal. La mare, Dolors Albàs, va demanar amb tota confiança a la Mare de Déu de Torreciudad la curació del seu fill, prometent-li que, si se salvava, el portaria en acció de gràcies a l'ermita per oferir-lo a la Mare de Déu.

Anys més tard, en agraïment, sant Josepmaria promogué l'edificació d'aquest nou santuari on, mantenint el caire d'intimitat, milers de famílies poguessin venir als peus de la Mare de Déu a presentar-li els seus anhels. Era un gran acte d'amor a Maria i alhora un gran acte de fe, ja que no era fàcil imaginar que un lloc gairebé despoblat i escarpat, lluny de les principals vies de comunicació, pogués convertir-se en un punt de trobada amb Déu mitjan-

çant la seva Mare per a moltes persones de procedència ben diversa. Amb paraules de Mons. Álvaro del Portillo podem dir que «va ser l'última pedra de la seva devoció mariana». Com deia sant Josepmaria, Maria és la millor dreuera per a arribar a Jesús. Per això demanem a Déu el do d'un amor més gran a Maria, que la sapiguem mirar i estimar com l'ha estimada sant Josepmaria i com l'han estimada els sants i santes, com l'han estimada tants homes i dones de tots els temps. Aquest amor confiat ens farà imitar la seva obertura a Déu i la seva docilitat a la seva voluntat. Obrim el cor de fills a la que és la nostra mare i presentem-li el nostre cor amb els goigs i les necessitats. Presentem-li les nostres famílies, veïns i companys de feina, les necessitats de les nostres parròquies.

Pelegrinar vol dir fer camí vers la meta. Nosaltres hem vingut avui aquí, a la casa de la Mare, perquè volem fer un pas endavant en la nostra vida de cristians, de deixebles del Senyor. Maria, avui, vol atiar el foc del nostre amor a Déu. Preguntem-nos: què em demana el Senyor en la meua vida de cristià? En quin punt em cal una conversió? En la meua vocació pròpia, quina resposta espera Déu de mi? Aprofitem la presència maternal de Maria, que ens farà veure la bellesa de la vida de fill de Déu. Deia sant Josepmaria: «L'amor a la nostra Mare serà alè que encengui amb flama viva les brases de virtuts que són ocultes en el caliu de la teua tebiesa» (*Camí*, 492).

Sant Josepmaria tenia ben clar el principal objectiu d'un pelegrinatge al santuari de Torreciudad: «A la Verge de Torreciudad no li demanarem miracles externs. En canvi, sí que ens dirigirem a ella perquè faci molts miracles interiors, canvis en les ànimes, conversions.» Siguem agosarats en la nostra pregària com ho han estat tots els sants conscients que Déu tot ho pot, però no demanem només per nosaltres. Preguem pels nostres familiars i amics i per tots els qui passen moments de dificultat. Demanem-li el do de matrimonis generosos, que visquin la veritable vocació al matrimoni cristià i que formin famílies verament cristianes. Demanem al Senyor que, amb la intercessió de la Mare de Déu, faci néixer en el cor dels joves un amor fonamentat en la veritat, reflex a la terra de l'amor de Déu. Demanem a la Mare de Déu el do d'homes i dones que «al bell mig del carrer», en les seves ocupacions diàries, «il·luminin amb la lluminària de la seva fe i del seu amor» (*Camí*, 1).

El Senyor concedí a sant Josepmaria una profunda i agraïda consciència de la seva identitat sacerdotal que el portà a ajudar molts dels seus germans a estimar i a viure el seu sacerdocí ministerial. El seu testimoni de sacerdot lliurat a la tasca pastoral em porta avui a demanar a Déu el do de molts i sants sacerdots per a la nostra Església. Demanem que molts joves de les nostres parròquies, col·legis i centres obrin les portes del seu cor a Crist i, com sant

Josepmaria, no dubtin a donar un «sí» generós i alegre a la vocació sacerdotal, que serà el secret de la seva felicitat. És aquesta una necessitat urgent que ens cal demanar al Senyor, sabent que la seva misericòrdia pot fer realitat el que sembla impossible. Ens cal demanar el do de les vocacions, sabent que el Senyor pot fer també avui, com sempre, miracles.

Germans i germanes, escoltem la veu de l'Esperit Sant que ens parla avui en aquest santuari de Torreciudad. La crida a la santedat és universal. Tots com a batejats som cridats a la santedat pròpia dels fills de Déu. Fent-me ressò del Concili Vaticà II, us ho he volgut recordar en el Pla Diocesà de Pastoral del bisbat de Vic 2009-2014, que té per títol «Sigueu sants!». La crida a la santedat, sant Josepmaria, de manera profètica, ja la feia ressonar amb força i claredat a principis del segle XX a tota classe de fidels.

Una vida santa és viure amb coherència el nostre baptisme. Preguntem-nos què ens demana el Senyor. Potser vol una major unitat entre allò que creiem i allò que vivim; potser una vida espiritual més constant, essent fidels diàriament a la pregària —la rutina ha pogut entrar en el nostre diàleg amb Déu o en la celebració de l'Eucaristia—; potser el Senyor ens demana que tallem de soca-rel allò que ens aparta d'ell; potser ens demana una major confiança en Déu Pare...

Demaneu tots una sincera conversió i acudim al sagrament de la reconciliació, on farem experiència joiosa de la misericòrdia de Déu. Aprofitem la nostra estada aquí per a rebre la gràcia del sagrament de la confessió i així poder retornar a casa amb l'ànim prompte a seguir Déu més de prop.

Hem vingut pelegrinant des de diferents pobles i ciutats del bisbat de Vic acompanyats de la Mare de Déu en les diferents advocacions de les nostres parròquies, de les quals hem portat les imatges de Santa Maria de Ripoll, la Mare de Déu de Bellmunt, la Mare de Déu de Puig-l'agulla i la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada. Maria ens acompanya sempre, ens espera sempre. Ella té un paper únic en cada persona que s'obre a la fe com a Mare. Com deia sant Josepmaria: «Moltes conversions, moltes decisions de donació pròpia al servei de Déu han estat precedides d'una trobada amb Maria. Nostra Senyora ha fomentat els desigs de recerca, ha activat maternalment les inquietuds de l'ànima, ha fet aspirar a un canvi, a una vida nova. I així el "feu tot allò que Ell us digui" s'ha convertit en realitats d'amorós lliurament, en vocació cristiana que il·lumina des de llavors tota la nostra vida personal» (*És Crist que passa*, 149).

El Sant Pare, Benet XVI, en l'homilia de la beatificació de Joan Pau II ens va dir que «la benaurança de la fe té el seu model en Maria». I, certament, Maria és gran per la seva fe. Les paraules de la seva cosina

Elisabet: *Feliç tu que has cregut* (Lc 1,45), expressen la grandesa de Maria i la seva resposta a la gràcia amorosa de Déu. Ella va avançar en el pelegrinatge de la fe, i ho va fer amb fidelitat i confiança des del moment de l'anunci de l'àngel, fins a la Pentecosta, passant també per la prova de la fe. Amb paraules del beat Joan Pau II: «potser la més profunda *kenosi* de la fe en la història de la humanitat», al peu de la creu del seu Fill, Jesucrist (cf. *Redemptoris Mater*, 18). Demanem al Senyor el do de la fe per intercessió de Maria. Que ella ens ensenyi a escoltar el Senyor i a donar-li l'obediència de la fe.

Hermanos y hermanas, el Señor confía en cada uno de nosotros, él nos conoce y nos llama por nuestro nombre para que le sigamos más de cerca. Él nos conoce, mejor que nosotros mismos, tal como somos, y nos ama como somos. Su amor misericordioso quiere sanarnos y darnos una vez más su gracia para que seamos tal como él nos ha soñado. Él nos quiere santos y nos da su gracia, su amor para que vivamos en la santidad de los hijos de Dios. El Señor que nos ama pone también en nuestras manos una tarea grande y preciosa, la más preciosa de todas: ser testigos de su amor y misericordia, ser apóstoles suyos, ser portadores de su vida y su gracia en medio del mundo.

Santa María, Madre de Dios, Madre de la Iglesia, Virgen de Torreciudad, ruega por nosotros, pecadores, ahora y en la hora de nuestra muerte. Amén.

> ORDENACIÓ DIACONAL DE FRANCESC XAVIER ESTOPÀ I REY

Homília pronunciada a la Seu de Manresa el dia 29 de maig del 2011.

Sr. Rector del Seminari diocesà de Vic,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà,
Sr. Degà i Canonges d'aquesta Col·legiata
Basílica de Santa Maria de la Seu de
Manresa,
Germans preveres i diaques,
Sra. Presidenta del Seminari del Poble de
Déu,
Familiars d'en Francesc Xavier,
Germans i germanes, tots fills estimats de
Déu.

Acabem de donar gràcies al Senyor per l'elecció a l'orde del diaconat del nostre germà, Francesc Xavier. Aquesta elecció, feta pel qui és successor dels apòstols i exerceix el ministeri apostòlic com a bisbe d'aquesta diòcesi, és el senyal clar de l'elecció de Déu mateix, perquè el nostre germà esdevingui, per la imposició de les meves mans i la pregària de l'Església, diaca al servei de l'altar.

En la primera lectura de la litúrgia dominical d'aquest dia hem escoltat com els apòstols pregaven i imposaven les mans perquè els creients rebessin el do de l'Esperit Sant. Avui el nostre germà Francesc Xavier, que ja ha rebut el do de l'Esperit Sant pel seu baptisme i la confirmació, el rebrà amb una nova força per a ser presència de Crist

Servidor enmig de la comunitat cristiana i del món. La pregària de l'Església que el consagrarà dirà: «Feu davallar, Senyor, damunt d'ell l'Esperit Sant, que l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri.» I així serà realment, perquè els sacraments de Crist, quan se celebren en la fe de l'Església, realitzen el que signifiquen. L'Esperit Sant mateix, que va omplir el cor dels apòstols i de Maria en la Pentecosta i acompanyà l'acció de l'Església en els inicis i l'acompanya ara i fins a la fi dels segles, és el qui avui transformarà el cor d'en Francesc Xavier per a ser ministre, servidor de la comunitat cristiana. L'Esperit Sant és la font dels carismes i dels ministeris en l'Església. Tots nosaltres en aquesta celebració preguem, amb la intercessió dels sants, perquè l'Esperit Sant trobi en el cor del nostre germà que serà ordenat la terra bona que doni el fruit de santedat i de donació a favor de tot el Poble de Déu.

En l'Església és present l'Esperit de Crist que actualitza en el cor dels creients l'obra de salvació divina, per mitjà del Fill estimat del Pare, Jesucrist, nostre Senyor. Com deia sant Ireneu de Lió: «Allí on és l'Església hi és també l'Esperit Sant; i allí on és l'Esperit de Déu, hi és l'Església i tota gràcia.» Podem dir que és en la comunitat cristiana on l'Esperit de Déu pren cos, que no és cap altre que el Cos de Crist. En l'Església visible, humana, la nostra Església, hi és present l'Esperit Sant que ens va portant pels camins de la fideli-

tat a Crist. *El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre* (Jn 14,26), va dir el Senyor als seus deixebles allà al cenacle. L'Esperit Sant és com l'ànima de l'Església que la porta a viure en la unitat i la pau. L'Esperit Sant suscita en el cor dels deixebles de Crist la llibertat per a la donació a Crist i a la seva Església.

Aquesta comunitat dels seguidors de Crist, que és l'Església, lloc de l'Esperit Sant, ha acompanyat en Francesc Xavier durant tota la seva vida. Ho ha fet en la seva infància i primera joventut en la família i en la parròquia de l'Assumpció de Maria de Flix, a la diòcesi de Tortosa. L'Església, comunitat cristiana, l'ha ajudat a créixer en el coneixement i aprofundiment del seguiment de Crist, en el Seminari del Poble de Déu. En aquesta comunitat cristiana, per mitjà de la formació i de la pregària, de la vida comunitària i parroquial, ha anat entrant en el misteri de l'Església diocesana, en especial relació i vincle amb el bisbe diocesà, espòs de l'Església, en quant presència de Crist únic i veritable Espòs de l'Església. En la donació de Crist a la seva Església i del bisbe a la seva diòcesi, ha après a donar-se al servei del misteri de l'Església.

També la comunitat diocesana, per mitjà del Seminari Diocesà i del Seminari Major Interdiocesà, així com de les comunitats parroquials de Santa Maria de la Seu i del Carme de la ciutat de Manresa, ha estat el

lloc on l'Esperit Sant l'ha ajudat a descobrir millor la donació a l'Església diocesana que desitjar servir.

Nosaltres avui en aquesta celebració hem escoltat com la veu de l'Esperit també ens diu del nostre germà, Francesc Xavier, com va dir de Saule i Bernabé a la comunitat d'Antioquia: *Separeu-me aquest germà per dedicar-lo a l'obra a la qual el crido* (Ac 13,2). I per elecció de Déu ell rebrà el sagrament de l'orde en el grau de diaca en el camí del presbiterat. D'això ens alegrem i demanem per a ell la fidelitat en el camí iniciat per Déu en el seu cor.

Com ens ensenya la doctrina de l'Església, el sagrament del ministeri apostòlic comporta tres graus: l'episcopat, el presbiterat i el diaconat. El diaca és un col·laborador immediat del bisbe. El diaca és ordenat amb vista al servei. Els diaques participen d'una manera especial en la missió i la gràcia de Crist. El sagrament de l'orde marca els diaques amb una «empremta» (caràcter) que ningú no pot fer desaparèixer i que els configura al Crist, que es va fer el «diaca», és a dir, el servidor de tots. Jesús va dir: *Com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per a tothom* (Mt 20,28). L'Església tota ella és en Crist sagrament del seu servei, i en aquesta Església, perquè hi visqui el servei de Crist amb tota fidelitat, hi ha, per voluntat del mateix Crist, el ministeri dels diaques.

Entre altres coses, pertoca als diaques d'assistir el bisbe i els preveres en la celebració dels divins misteris, sobretot de l'Eucaristia, de distribuir-la, d'assistir els matrimonis i beneir-los, de proclamar l'Evangeli i de predicar, de presidir els funerals i de consagrar-se als diversos serveis de la caritat. (cf. CEC, 1569-1570).

Crist és el servidor de la humanitat sencera, ell dóna la seva vida perquè en ell tots els homes tinguin vida. Jesús és el «bon samarità» que en el camí de la història troba la humanitat malferida pel pecat. I ell mateix no tanca els ulls a la nostra indignació, sinó que deixa que el seu cor miri, vegi i es compadeixi. I ell mateix es fa el servidor humil, que s'apropa, renta i amorseix les ferides; carrega a les seves espatlles amb tots nosaltres i en té cura, sense abandonar-nos mai. Aquest és el servei humil de Crist que renta els peus al seus deixebles, que mor a la creu i ressuscita per a la nostra llibertat, perquè el pecat i la mort no imperin sobre la humanitat.

És al servei del Servidor de tots els homes, del Salvador de tots els homes, Jesucrist, que avui el nostre germà rep el sagrament del diaconat. És al servei de la llibertat de tots els homes per alliberar-los del pecat i de la mort que avui el Senyor el consagra amb el nou sagrament. L'Esperit Sant transformarà el seu cor perquè en el seu servei, en la seva diaconia, Crist servent sigui present en la comunitat cristiana i en el món sencer.

El servei del diaca, com el servei de l'Església, tota ella servidora del misteri de Crist a favor de tota la humanitat, és el servei al qui és la Paraula de salvació per a tots els homes. El servei inclou la paraula explícita per a donar sentit al que les obres manifesten. Sant Pere ens ho ha dit ben clar en la segona lectura que ens ha estat proclamada: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte*. El ministeri del diaca és també ministeri al servei de l'Evangelí. La diaconia de la Paraula, de l'evangelització és el servei més gran que l'Església ha de fer en aquests moments de la nostra història. Cal anunciar l'evangelí amb la urgència de la novetat. Aquest nou diaca és cridat com tots nosaltres a fer realitat la «nova evangelització» que la nostra societat espera com una terra assedegada de l'aigua de la vida. En el ritu de l'ordenació, després de la imposició de les mans i de la pregària d'ordenació, al nou diaca li serà lliurat l'evangelí juntament amb aquestes paraules que expressen la unitat de vida i ministeri a la llum de l'Evangelí: «Rep l'evangelí de Crist, del qual has estat missatger, i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis.»

En l'evangelí hem escoltat les primeres paraules de la pregària sacerdotal de Jesús que va fer al cenacle abans de la seva passió i mort, i que és la mateixa que ell fa a favor de tota la humanitat en el santuari del cel, com a Gran i Únic Sacerdot, davant del

Pare. Jesús expressa la seva relació profunda amb el Pare. Tota la seva vida ha tingut una motivació i una finalitat: complir la voluntat del Pare. En la seva vida, en les seves paraules, en les seves obres no ha volgut res més que donar a conèixer el «nom del seu Pare», perquè com ell mateix ens ha dit: *la vida eterna és que us coneguin a vós, l'únic Déu veritable, i aquell que vós heu enviat, Jesús, el Messies*.

Fill estimat, avui, abans de rebre l'ordenació diaconal, posaràs la teva vida, una vegada més, en mans de Déu, i ho faràs amb la promesa d'obediència al bisbe i als seus successors. Aquesta és una opció feta des de la fe. L'obediència solament té una finalitat: cercar la voluntat de Déu. En l'obediència ens fem semblants a Crist, que no ha vingut a fer la seva voluntat, sinó la del qui l'ha enviat (cf. Jn 6,38). L'obediència dels ministres no vol ser altra cosa que l'expressió des de la fe del desig que es compleixi la voluntat de Déu, perquè és manifesti la glòria de Déu, que és Crist vivent enmig del món. Viu, germà Francesc Xavier, en l'obediència a Déu; cerca-la en la pregària quotidiana, intensa i humil; descobreix-la en la vida de comunitat, on Crist és el centre. Que t'ajudi a viure aquest moment i tota la teva vida de seguiment de Crist, la intercessió de la Mare del Senyor i Mare de l'Església pregant amb els deixebles al cenacle i invocada en aquesta basílica com a santa Maria de la Seu i en la teva parròquia i poble d'origen com a Mare de Déu del Remei. Amén.

> CENTENARI DE LA SALLE – MANRESA

Homilia pronunciada a la Seu de Manresa el dia 5 de juny del 2011, festivitat de l'Ascensió del Senyor.

Sr. Rector d'aquesta parròquia,
Sra. Consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Sra. Irene Rigau,
Sr. Alcalde i Regidors de la Ciutat de Manresa,
Rvd. Germà Superior Provincial dels Germans de les Escoles Cristianes,
Germans de la Salle,
Família Lasal·liana,
Director, professors, personal de servei, pares i alumnes del Col·legi de la Salle de Manresa:

«Beneït sigui Déu.» És aquesta l'expressió que utilitzava moltes vegades sant Joan Baptista de la Salle i que també volem fer nostra avui, en aquesta basílica col·legiata de Santa Maria de la Seu de Manresa i en la festa de l'Ascensió del Senyor. Avui en aquesta eucaristia volem donar gràcies a Déu, font de tot bé i de tota benedicció, pels cents anys del col·legi de la Salle a la ciutat de Manresa. En concret, agraïm la presència dels primers «hermanos» de la Salle en aquesta ciutat, el 12 de setembre de 1910. Des d'aquest primer moment ha estat un presència ininterrompuda durant cents anys de germans de les Escoles Cristianes, i amb ells del col·legi d'aquesta institució a Manresa. Han estat diverses les localitzacions: al carrer de les Piques, a l'edifici

de l'Ateneu, al xamfrà dels carrers Cirera-Urgell, al carrer dels Esquilets i fins al carrer de la Pau, amb el col·legi actual, des de 1968.

Durant aquests cents anys, els Germans de la Salle i tots els equips de professors i educadors dels col·legis han cercat de viure amb fidelitat el do que l'Esperit va donar a l'Església, per mitjà de sant Joan Baptista de la Salle. Perquè la Salle no és una marca comercial referida a una mena de col·legis que hi ha al món sencer, sinó que la Salle és un do de Déu a l'Església i a la humanitat per a l'educació dels infants i joves.

Sant Joan Baptista de la Salle va fer el seu primer pas fundacional, i que fou decisiu, quan, el 24 de juny de 1861, va portar uns mestres a la seva casa familiar i va començar de dirigir-los de manera propera i personal per enfortir-los en la seva missió educadora amb el seu alè, les seves xerrades i recomanacions. Aquell primer grup, amb les vicissituds pròpies de les obres de Déu, es va anar consolidant. creixent i prenent el cos propi d'una congregació religiosa en el si de l'Església; i ara veiem als Germans de les Escoles Cristianes estesos per tot el món, seguint el seu carisma propi de l'educació cristiana dels infants i joves.

I ens podem preguntar el perquè d'aquesta vocació a l'educació dels infants i joves en l'Església. Com és que al llarg dels segles i en tants llocs han sorgit moltíssimes

institucions de l'Església dedicades a l'ensenyament? Entre els fills predilectes de l'Església, els sants, ¿com és que trobem tants fundadors de congregacions dedicades a la formació dels infants i joves?

En la primera lectura d'aquest diumenge de l'Ascensió de nostre Senyor Jesucrist, hem escoltat les paraules de l'àngel als seus deixebles: *Per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.* Des d'aquell instant va començar el temps de l'Església, el temps que va des de l'Ascensió del Senyor al seu retorn, quan es manifestarà ple de glòria i majestat a la fi dels segles. L'Església és, doncs, una comunitat d'esperança, una comunitat que espera la plenitud, una comunitat que té al seu davant un futur obert. La mirada de l'Església és ampla i llarga. El seu horitzó no és pas tancat. Ella sap que el futur de la humanitat és ple de vida, perquè és l'encontre definitiu i ple amb el qui és la vida, amb el qui portarà a plenitud la humanitat.

El temps de l'Església és ple de l'esperança activa. Ella sap vers on camina. Ella sap qui és la seva esperança i la de tota la humanitat: Crist, el seu Senyor. Però al mateix temps també recorda quina és la seva missió en el temps que li ha estat concedit. En l'evangeli hem sentit com Jesús diu als seus deixebles: *Aneu, convertiu... bategeu ... ensenyeu-los... Jo seré amb vosaltres cada*

dia fins a la fi del món. El temps de l'Església és el temps de la missió, de l'anunci de la Bona Nova a tots els homes.

Anunciar l'Evangeli a tots els pobles, en els quasi dos mil anys de la seva història, l'Església ho ha fet sempre i en tot lloc, complint l'encàrrec del seu Mestre i Senyor. Ho ha fet en tots els continents i països del món. Ha anunciat l'evangeli en quasi totes les llengües. S'ha fet present en totes les cultures per portar la llavor de l'evangeli, capaç de fer créixer tot el que de bo hi ha en elles i de purificar el que és contrari a l'home i a la seva veritat.

En aquest moment de la història, l'anunci de l'evangeli, la missió, té entre nosaltres la característica de la «nova evangelització». De manera especial cal anunciar de nou i de manera nova l'evangeli de Jesús, cal complir l'encàrrec de Jesús en aquest nostre país, en els nostres pobles i ciutats. Catalunya té fortes arrels cristianes. Això és ben evident. La commemoració que avui celebrem, els cents anys de l'escola de la Salle, ens ho diu ben clar. Però també al mateix temps constatem com es viu un procés de forta des-cristianització en molts àmbits de la nostra vida: en el camp de la família, de l'educació, de la legislació, de la cultura, de la mateixa vida social i econòmica... I com a conseqüència d'això es fa present entre nosaltres com un eclipsi de Déu en el cor de moltes persones. Sembla com si el qui és l'autor de la mateixa vida i la font de tot el bé, el qui

pot donar sentit a la vida humana, no tingui lloc ni en el cor de moltes persones ni en el cor de la mateixa societat.

Per això mateix, les paraules de Jesús: *Aneu, convertiu... bategeu... ensenyeu.*, les hem de fer ben nostres, avui, en els inicis del tercer mil·lenni, per fer nostra la urgència de la missió, i de la missió entre nosaltres. L'Església, tots nosaltres els qui creiem en Crist, som enviats de nou pels camins del nostre món a fer present la Bona Nova de l'amor de Déu per a tots els homes. I per a caminar ens cal tenir ben clara la meta vers on anem. I al mateix temps ens cal tenir els peus ben fermes i forts per a fer el camí. Aquesta festa de l'Ascensió ens recorda que ens cal posar els ulls en el cel, on és el nostre Mestre i Senyor, i al mateix temps ens cal posar els peus en la terra de la humanitat on tenim el camp de la nostra missió.

És aquest l'exemple que ens han donat tants i tants homes i dones al llarg de la història. Avui agraïm el testimoni de la presència en els darrers cents anys dels germans de la Salle i amb ells el testimoni del seu fundador, el sacerdot sant Joan Baptista de la Salle. Ells han estat model i exemple del camí de l'Església: camí vers Jesucrist, camí vers la humanitat. I aquest no és un doble camí. La fe cristiana confessa Jesucrist com el qui és, el Fill etern de Déu, que en el misteri de l'encarnació ha fet seva una humanitat com la nostra per portar-nos la

salvació i la vida de Déu. En ell la humanitat i la divinitat s'han unit. Ell és vertader Déu i vertader home. I, com diu el Concili Vaticà II, l'Església confessa: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat» (GS, 22).

Des d'aquest convenciment troben ple sentit i són compreses totes les obres de l'Església en tots els camps dels que és humà. L'Església és «experta en humanitat», així s'expressava el Concili Vaticà II, i res del que és humà no li és aliè. L'Església en el seu camí vers Crist i vers els homes vol ser present en tot el que ajuda la humanitat a créixer i a expressar-se, des del convenciment que la vida de l'home és la glòria de Déu.

Són molt il·luminadores les paraules del beat Joan Pau II, papa, en la seva primera encíclica *Redemptor hominis* (el Redemptor dels homes), quan, parlant del misteri de l'Encarnació, recorda aquelles paraules del Concili Vaticà II: «El Fill de Déu, per la seva encarnació, s'ha unit d'alguna manera amb cada home» (GS, 22), i ens diu: «L'Església albira la seva comesa fonamental a aconseguir que aital unió pugui realitzar-se i renovar-se continuament. L'Església desitja servir aquest únic fi: que tot home pugui trobar Crist, perquè pugui recórrer amb cada un dels homes el camí de la vida, amb la potència de la veritat sobre l'home i el món, continguda en el misteri de l'Encarnació i de la Redempció, amb la potència de l'amor que aquesta irradia... Jesucrist és

el camí principal de l'Església. Ell mateix és el nostre camí "cap a la casa del Pare" (Jn 14,1), i és també el camí cap a cada home... L'Església en consideració de Crist i per raó del misteri que constitueix la vida de l'Església mateixa, no pot romandre insensible a tot el que serveix el veritable bé de l'home, com tampoc no pot romandre indiferent al que l'amenaça» (núm. 13).

Aquesta és la vocació de l'Església en el seu servei a la humanitat, en el servei a cada persona. Aquesta és també la vocació fonamental de la Salle, com a realitat d'Església enmig del nostre món: estar al servei de cada un dels seus alumnes, perquè pugui recórrer el seu camí de veritable humanitat, perquè pugui donar el millor de si mateix, per a viure en plenitud la seva vida i per a servir la seva família, la societat, tot el món.

I per això mateix em cal recordar-vos el que voleu viure: no tingueu por d'obrir les portes del vostre cor a Jesús! Obriu les portes del vostre col·legi a Crist! Obriu-les de bat a bat! Ell no pren res, sinó que ens ho dona tot. Ell i solament ell és el camí, la veritat i la vida. Ell i solament ell us portarà a la plenitud del coneixement de Déu, de l'home, del món. Ell i solament ell us pot donar l'autèntica llibertat unida a la veritat. Ell i solament ell us pot donar l'amor, aquell amor que mai no mor, perquè ell és l'amor que ha vençut la mort. Ell i solament ell és el qui ens acompanya sempre i mai no ens abandona, perquè compleix la seva prome-

sa: *Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.*

Ens acompanya el testimoni dels sants, el testimoni dels beats màrtirs germans de la Salle que van donar la seva vida al servei de l'educació dels infants i joves i que van vessar la seva sang confessant Crist i la seva Església. En el seu cor era la mateixa la donació: a Crist i als infants i joves. Amb tants i tan grans testimonis en aquests cent anys de la Salle a Manresa —molts d'ells de manera anònima als ulls nostres, però presents en el cor de Déu—, no puc ni podem dir res més, i dir-ho amb sant Joan Baptista de la Salle: Beneït sigui Déu! Amén.

> JORNADA SACERDOTAL

Homilia pronunciada a l'església del Seminari Diocesà el dia 6 de juny del 2011.

Acabem d'escoltar les paraules de Jesús al cenacle, paraules que ens porten a la institució de l'Eucaristia i en ella també al nostre sacerdoci. *Feu això que és el meu memorial*, va dir Jesús als seus deixebles. I en aquest manament de Jesús també hi som inclosos nosaltres, els qui per la imposició de les mans hem rebut el sacerdoci apostòlic.

Estem celebrant la missa votiva de Jesús, gran sacerdot per sempre. I tots els textos de la celebració ens ajuden a posar la nostra mirada en Jesús, aquell en el qual el nostre sacerdoci ministerial té tot el sentit, i des del qual podem entendre i viure el ministeri

que hem rebut en l'Església al servei del sacerdoci comú de tots els cristians, per raó del baptisme que hem rebut.

Isaïes, en el quart càntic del Servent del Senyor, ens parla de manera profètica de la passió del Senyor. Els primers cristians rellegint aquestes paraules van trobar expressat en la mateixa Escriptura el significat dels fets de la passió i mort del Senyor. El sacerdoci de Crist és el sacerdoci del qui s'ofereix ell mateix com a víctima per la salvació de tot el poble. És l'expiació vicària d'aquell en el qual el pecat no ha entrat, però que pren damunt seu el pecat de tots, perquè en ell tota la humanitat pugui per la fe trobar la salvació, l'alliberament del pecat i de la seva paga que és la mort, i la mort eterna.

El sacerdoci de Crist és el sacrifici de la vida oferta per la salvació de tots els homes. El sacerdoci de Crist no és merament ritual; ell és alhora el sacerdot, la víctima i l'altar. I per això mateix nosaltres també entenem que el nostre sacerdoci no és solament litúrgic, sinó que implica tota la nostra vida. Per això entenem que nosaltres no som sacerdots de Crist a temps parcial, ho som sempre i en tot moment de la nostra vida. Aquesta, a semblança de la de Crist, ha de ser oferta a Déu per la salvació de la humanitat. Per això l'exercici del nostre sacerdoci no pot tenir mai la mirada curta dels nostres interessos, de les nostres petites o gran carreres, dels nostres miraments humans, allò del «pujar o baixar». El sacerdoci de Crist és el

sacerdoci de la donació de la vida. La nostra vida sacerdotal ha de ser tota ella donació. No ens podem quedar res nostre. Per raó del nostre baptisme i de la consagració en el sacerdoci ministerial, nosaltres no ens posseïm, som del tot del Senyor. I per això mateix les nostres comunitats i parròquies volen veure en la nostra donació com es perllonga la mateixa donació de Crist. El sagrament de l'orde ens fa ser transparència de Crist Cap, Pastor i Espòs de la seva Església, del qui dóna la vida per la seva Església.

Una primera donació fonamental és el lliurament al nostre ministeri. Com els apòstols, nosaltres hem de sentir la urgència de la missió. En l'evangeli de la festa de l'Ascensió del Senyor que ahir celebràvem, vam sentir com Jesús envia els seus apòstols: *Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los de guardar tot el que jo us he manat*. I aquestes paraules han de ressonar de nou per a nosaltres cada dia, per a llançar-nos sense por a la tasca pròpia dels apòstols: la missió. I certament l'hora nostra en aquests moments de la història dels nostres pobles i ciutats és l'hora de la missió, de la nova evangelització. Va dir el papa Benet XVI en una trobada amb sacerdots: «És l'hora de la missió... Aquesta és la tasca en les messes de la història humana: portar als homes la llum de la veritat, alliberar-los de la pobresa de veritat, que és la vertadera tristesa i la vertadera pobresa de l'home.

Portar-los la bona nova, que no és solament paraula sinó esdeveniment: Déu en persona ha vingut a nosaltres. Ens pren de la mà, ens atrau cap amunt, vers ell mateix, i així ens cura els cors ferits» (5-2-2011).

En aquest moment l'Església ens demana aquesta missió amb la característica de la «nova evangelització». I aquesta, tots nosaltres, joves o grans, l'hem de fer nostra. La nova evangelització no ens demana res més que l'anunci de Crist, però d'una manera renovada. Cada any la Pentecosta és una nova ocasió que ens ofereix el Senyor per a demanar l'Esperit Sant, l'únic capaç de fer noves totes les coses, perquè ens actualitza en cada moment l'amor sempre nou del Pare en Crist.

L'Esperit Sant és el qui ens porta en cada instant de la nostra vida a Jesús, font de la nostra única renovació autèntica. L'Esperit Sant ens porta a la pregària, trobada íntima amb Jesús. Ell és el ressuscitat vivent en la seva Església i nosaltres necessitem anar a les fonts de la meditació de la Paraula i als sacraments per a trobar-nos amb ell, el Vivent. La renovació que ens demana el Senyor per a poder viure en la novetat de l'anunci de l'evangeli en el nostre món, també ens ha de portar a les fonts del nostre aprofundiment teològic. Ens cal estudi de la teologia, ens cal una relectura del Catecisme de l'Església Catòlica, ens cal aprofundir en els Pares de l'Església, els sants i els grans teòlegs. Ens cal una mirada

profunda a la realitat a la llum del coneixement de Déu i del seu misteri per a no caure en sentimentalismes, en banalitats o a voler quedar bé amb les modes del pensament actual.

La Jornada Sacerdotal, que celebrem a final de curs, té com a finalitat primera fer expressiva, una vegada més, la comunió i la fraternitat que hi ha entre nosaltres, els ministres de Crist, els sacerdots de Crist. I aquest és també un aspecte important per a la renovació del nostre sacerdoci per a ser més evangelitzadors. Sempre serà poc el que puguem fer per enfortir els lligams que hi ha entre tots nosaltres i que tenen el seu fonament en el sagrament de l'orde que hem rebut per les mans del nostre bisbe. La fraternitat sacerdotal té com a base la unitat en l'únic sacerdoci de Crist i en l'únic presbiteri del qual formem part. Tots els sacerdots formen un únic presbiteri, presidits pel bisbe diocesà. Quan rebérem l'ordenació, ens imposaren les mans el bisbe i els germans preveres. En aquest gest litúrgic s'expressa una veritat teològica. Ningú no és prevere per a exercir el seu ministeri sol. Tot el nostre ministeri té necessitat de la comunió amb el bisbe diocesà i els germans del presbiteri diocesà.

Per això, una jornada com la d'avui és una bona ocasió per a agrair al Senyor el do de la crida vocacional, el do del sacerdoci rebut, el bisbe que ens va ordenar, els germans sacerdots que en el temps de for-

mació i després ens han acompanyat, i per tots i cada un dels germans del presbiteri diocesà i també pel bisbe diocesà. Tots som un do per als nostres germans, tots els germans són un do per a nosaltres. Certament que som diversos, en edat, en sensibilitats, en maneres d'actuar..., però ens cal posar sempre per damunt de tot el do que ens agermana i crea entre nosaltres lligams molt més profunds del que nosaltres, amb la nostra pobra percepció, som capaços d'entendre. La vida de comunió fraternal entre nosaltres l'hem d'agrair al Senyor, perquè la seva gràcia fa realitat el que «la carn i la sang» no farien mai. I Déu n'hi dó, el que Déu fa entre nosaltres!

El Sant Pare, en la trobada abans esmentada respecte a la fraternitat sacerdotal, va parlar del valor de la vida en comú, i continuava: «És important que els sacerdots no visquin aïllats en qualsevol part, sinó que hi siguin junts en petites comunitats, que se sostinguin els uns als altres i que facin així experiència d'estar units en el seu servei a Crist i en la renúncia pel Regne del cel, i que tinguin així una major consciència d'això» (5-2-2011).

És gran el do rebut, la participació en el sacerdocí de Crist per fer-lo present enmig de les nostres comunitats. I per això mateix ens cal avançar i no defallir a deixar que el do de Déu ens vagi transformant cada dia més i més. La recerca de formes de vida més en comú, la freqüència i la fidelitat als

encontres sacerdotals arxiprestals, als recesos mensuals i a les jornades sacerdotals; així com la cura pels germans que passen per diverses proves, com la malaltia, o que s'han fet grans. Tot això i les moltes coses que fem o que el Senyor us inspira de fer, són una necessitat que brolla de la nostra fraternitat sacerdotal, que brolla del sagrament de l'orde que hem rebut per la imposició de les mans i la pregària de l'Església.

El pròxim dia 29 de juny, solemnitat dels Apòstols sant Pere i sant Pau, el papa Benet XVI celebrarà els seixantè aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Nosaltres ens alegrem pel do del sacerdocí del qui és per a nosaltres vincle d'unitat i de comunió amb tota l'Església. Des de la Pontificia Congregació del Clergat se'ns demana als bisbes que es promogui a totes les nostres diòcesis com una «ofrena» a Déu en acció de gràcies pel sacerdocí del Sant Pare. En concret, se'ns demana que arreu de la diòcesi és faci, el dia de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, adoració davant el Santíssim Sagrament, pregant per la santificació dels sacerdots i per les vocacions sacerdotals. És aquesta una bona iniciativa que farem bé de secundar i que donarà fruit abundós en l'Església, si la fem en comunió i caritat.

«El sacerdocí és l'amor del Cor de Jesús», deia sant Joan Maria Vianney, el sant Rector d'Ars. I aquest Seminari, per voluntat del bisbe P. Josep Perelló, és dedicat al Sagrat Cor de Jesús. Aquesta capella és el centre

del nostre Seminari i ella ha de ser especialment un lloc de pregària per a les vocacions sacerdotals i espero —posant l'esperança solament en el Senyor— que en un futur no pas llunyà sigui també el lloc propi on els seminaristes de la diòcesi de Vic puguin pregar. A Jesús, rostre i font de l'amor misericordiós de Déu per a tota la humanitat, li encomanem el nostre sant pare Benet XVI, en els seixanta anys del seu sacerdocí; deïxem a les seves mans les nostres vides sacerdotals, perquè les renovi, i li demanem la seva misericòrdia perquè ens faci el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de les nostres parròquies i comunitats. Que santa Maria, la Mare del Senyor i la Mare de l'Església que pregava amb els apòstols i les dones en l'espera de la promesa del Pare, ens acompanyi sempre a tots nosaltres en la vida i en la pregària. Amén.

GLOSSA SETMANAL

BEAT JOAN PAU II, EL GRAN

El temps de Pasqua de l'any de gràcia del Senyor 2011 s'inicia amb un gran regal de Déu: la beatificació del papa Joan Pau II, mort el 5 d'abril de l'any 2005. Per als qui hem pogut escoltar, veure, tocar, estimar i obeir al papa Joan Pau II, és un regal immens de Déu poder veure com aquest diumenge segon de Pasqua, dia 1 de maig, el papa Benet XVI l'ha declarat entre els benaurats que són al cel contemplant la glòria de Déu i són intercessors nostres

davant el Pare, *Dives in misericòrdia*, ric en misericòrdia.

Aquesta nostra generació hem rebut el gran regal, no solament del seu llarg i fecund pontificat, sinó el de veure com el Senyor ens el torna a donar com a beat, com aquell que té relació des del cel amb tots nosaltres. El record i les vivències experimentades al llarg dels anys del seu ministeri de successor de sant Pere, en la nostra infantesa, joventut i maduresa, tornen a tenir una nova força, per a tornar a llançar-nos a l'aventura de mirar Jesucrist i tornar a remar mar endins, en la nova evangelització, a la qual ell, tantes vegades, ens urgia.

La data de la seva beatificació el dia 1 de maig, segon diumenge de Pasqua, és, per voluntat del papa Joan Pau II, el diumenge de la Divina Misericòrdia. En aquest diumenge l'evangeli segons sant Joan ens porta a contemplar com el Senyor ressuscitat alena damunt dels seus apòstols dient-los: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats.* La Divina Misericòrdia és la font de la redempció de la humanitat i aquesta té la seva expressió en el perdó dels pecats. El qui acull l'amor misericordiós de Déu amb cor humil serà salvat. A l'hora de les primeres vespres d'aquest diumenge passava d'aquest món a la casa del Pare.

La data de l'1 de maig també ens recorda la celebració de sant Josep Obrer, aquell